

Nedėldienio Skaitymas.

NEDELINIS LAIKRAŠTIS.

Apmokėsnis: su prisiuntimu metams 2 rub.
pusmečiui 1 rub.
be prisiuntimo metams 1 rub.
pusmečiui 50 kap.

Rėdakcija Kaune.

REDAKTORIUS IR LEIDĖJAS

kunigas pralotas Antanas Karosas.

◆◆◆ Už atskirą numerį 3 kap. ◆◆◆

Už apgarsinimus imama nuo eilutės arba jos vietos ant paskutinio puslapio 30 kap. ant atskiro lapo 15 kap.
Už nekrologus imama kaip už apgarsinimus.

№ 4.

Kaunas 8 d. Sausio 1906 m.

Pirmi metai.

EVANGELIJA

ant Antros nedėlios po Trijų Karalių

pagal šv. Jono 2.

Aną metą buvo svodba Kanoje Galilėjos ir buvo tenai Jezaus motyna. Buvo teipo-gi pakviestas ir Jezus ir jo mokytiniai ant svodbos. O kad neteko vyno, tarė Jezaus motyna jam: vyno neturi. Ir tarė jai Jezus: kas man ir tau, moteriške? dar neatėjo mano valanda. Tarė jo motyna tarnams: ką tikrai jums sakys, darykite. Ir buvo tenai šeši indai iš akmens, pastatyti pagal apčystijimo Žydų, kuriuosna tilpo du arba tris vėdrai. Tarė jiems Jezus: pripilkite indus vandens. Ir pripylė anuos sklidinus. Ir tarė jiems Jezus: dabar semkite ir nuneškite svodbos užveizdėtojui. Ir nuneše. O kad svodbos užveizdėtojas paragavo vandens, kursai stojos vynu, o nežinojo, iš kur butų, o tarnai žinojo, kurie sėmė vandenį, svoddos užveizdėtojas pavadino jaunikį. Ir tarė jam: kiekvienas žmogus pirmiaus padeda gerą vyną, o kad atsigeria— tadą tą kur's yra lėtesnis. O tu gerąjį vyną užlaikei iki-šiol. Tą pradžia stebuklų padarė Jezus Kanoje Galilėjos, ir parodė savo garbę, ir įtikėjo į jį jo mokytiniai.

Trumpas pareiškimas Evangėlijos

Miliausieji Kristuje! Kaip žiedelis, pirm' neg pražysta, ilgai slepiasi savo pumpurėlyje, taip ir Viešpats Kristus, pirm' neg apsireiškė pasaulei, ilgai pragyveno pasislėpęs. Šios dienos Evangėlija aprašo pirmą Jo žinksnį. Tai atsitiko mažame miestelyje—Kanoje Galilėjos; buvo tenai vestuvės. Viešpats Jezus nevien' kad neatmetė pakvietimo, bet dar pribudamas į vestuves pašventė moterystę ir pirmą padarė stebuklą.

Tamė laikę žmonės geba daugiaus linksminties ir vestuves kelti, tai-gi, matos, nebusiant iš kelio šiuos tris įsitėmyti klausimus:

1. Ar pridera krikščionui buti ant pasilinksimimų?

2. Kokiuosę pasilinksimimuosę jam leista buti?
3. Kaip jam tenai apsieti?

1. Patsai žmogiškos gamtos sudėjimas nurodo, juog žmogui krikščioniui leista pasilinksminti. Jug kiekvienas žmogus prigimtą turi troškimą džiaugsmo ir linksmybės; kiekvienas geidžia buti laimingu. Tas troškimas visiems yra bendras: mažas kudikis, užaugęs žmogus ir netolie grabo stovis senis, visi trokšta džiaugsmo ir laimės. Kas-gi įdėjo žmogaus širdin tą laimės troškimą? Ne kas kitas, kaip Dievas; tai-gi Dievas negali buti ir priešingas žmogaus džiaugsmui ir priderančiai linksmybei. Juo labiaus, kad patsai Dievas teip išpuošė žemę, kuri turėjo buti žmogaus buveinė.

Raštę šventamę Viešpats Dievas dar aiškiaus teikės savo apreikšti valią; tenai randame, juog gražus ir padorus pasilinksimimai nevien' yra leisti, bet Dievas tarsi ragina dar prie jų. Taip Dovidas savo psalmėse šiaip gieda: „Džiaugkitės Viešpatyje ir linksmitės teisingieji, o girkitės visi tiesios širdies“ (Ps. 31.11). „Tarnaukite Viešpačiui su džiaugsmu, o vaikščiokite Jo akivaizdoje su linksmybe“ (Ps. 99.2) Tą-patį randame ir Naujamę Įstatymę. Šventas Po vilas rašydamas Rymionims sako: „Džiaugkitės su džiaugiančiais, verkite su verkiančiais“ (Rym. 12.15).

Tačiau, nors Raštas šventas nei žodelio netartu apie pasilinksimimus, Viešpaties Jezaus paveikslas pakankamai tą nusprendžia dalyką. Jei Išganytojas avo viešojo gyvenimo pradžioje draug su savo Šventčiausią Motyną ir Apaštalais buvo ant vestuvių, tad iš to aišku, juog ir krikščioniui kaikuomet pasilinksminti nėra užginta.

Buvoti priderančioje žmonių draugijoje kiekvienam yra naudinga: žmogus geriaus pažįsta savę, dailina savą apsiejimą ir daugina savas žinias. Kas iš tokio butų žmogaus, kursai norėtų be žmonių draugijos gyventi? Toksai žmogus pavirstų į girinį.

Prie to dar, kaip svaidokas negali buti nuolatai įtemptas, nes nustotų savo svajumo, taip ir žmogus, jei be pertrukio darbuotųsi, pritruktų sveikatos ir ne-

bederėtų tolesniam darbavimuisi. Tai-gi atilsis žmogui būtina yra reikalingas, o pasilinksminimai tą atilsį įvairina ir padorina ir prie dar didesnio darbo užragina.

2. Bet reikia įspėti, kad nevisi pasilinksminimai yra leisti. Daug pasilinksminimų yra nedorų ir pragaištingų, kurie yra užginti. Dėlto tai didžio reikia apsvarstymo ir krikščioniško protingumo išsirenkant pasilinksminimus. Užvis tėvai su didžiausią atidę turi rūpintis sveikus savo vaikams išrinkti pasilinksminimus.

Apskritai sakant, tokie pasilinksminimai yra leisti, kurie nei Dievo, nei Bažnyčios prisakymams nėra priešingi, kurie sveikatos neatima, nei kruvinu prakaitu uždirbto skatiko nepraryna.

Atbulai, visi tokie pasilinksminimai, kurie yra su blogais žodžiais, blogais darbais, blogais apsiejimai atliekami, kurie naikina sveikatą ir šlovę gadina, kurie skatiką be reikalo ištraukia, tokie pasilinksminimai, per kuriuos pastininkai laužos, per kuriuos Mišių šventų negalima išklaudyti, yra labai užginti.

Todėl, Mieliausieji, dar kartą persergiu jus, idant išsirinkdami pasilinksminimus, butumėte atsargūs, idant mokėtumėte išskirti padorius pasilinksminimus nuo nedorųjų. Šventas Petras Chrysoliogas rašo: „Kas nori su šėtonu juokauti, tas negalės su Kristum džiaugties“.

3. Ant galo ir nekalčiausias pasilinksminimas gali pavirsti į pragaištingą, jei nedorai bus vartojamas; tai-gi kilsta klausimas, kaip doras krikščionis turi apseiti per pasilinksminimus?

a) Visų pirmu, tas tikrai tegali linksminties, kas savo padirbo darą. Pasilinksminimai nėra gyvenimo tikslu, bet tikrai jo papuošalu. Raštas šventas sako: „Visi daiktai turi savo laiką; yra laikas verkėti ir laikas juokties“ (Ecc. 3). Pirmąją vietą visados užima darbas, o pasilinksminimas—antrąją. Kas jieškodamas linksmybių, apleistų darbą, tas iškraipytų Dievo parėdymą. Puikiai rašo apie tą dalyką palaimintas Tamošius iš Kempės: „Vakarę gali džiaugties, ir linksminties, jei per kiaurą dieną darbavais. Nėkoksai pasilinksminimas, nors butų meiliausias, tau nepatiks, jei tavo sąžinė nuolata tau išmetinės, juog savo darbą apleidai. Grynos, ramios, ir nesudrumstos linksmybės tas tikrai teragaus, kas atliko savo darbą.“

b) Reikia linksminties visados su prisiturėjimu. Pasilinksminimai turi buti nei perdaug tankūs, nei perdaug ilgi. Kaip tarp rugių kur-ne-kur teatsiranda rugelė (vasilka), ir artojas blogus turėtų metus, jei daugiau pripjautų rugelių, neg varpų. Taip ir žmogaus gyvenimę pasilinksminimai turi buti daug retesni, neg darbai. Kaip keleivis labai pasivėlintų, jei per ilgai ir pertankiai ilsėtųs, taip ir žmogus nepasiektų savo tikslo, jei daugiau linksmintųs, neg darbuotųs.

c) Besilinksminant, reikia nuolatai minėti, juog esame katalikai ir juog Dievas mus mato. Vienas karalaitis tapo pakviestas pasilinksminkti vieno savo pavaldinio namuosna. Karalaitis maldavo savo tėvą, idant leistų jam eiti. Tėvas pažvelgė ant jo rintomis akimis ir tarė: „Eik, kad teip veržies, bet neužmiršk, juog tu karaliaus sunus ir apseik teip, kaip karaliaus sunui pridera.“ Tais pačiais žodžiais ir aš jums sakau: Eikite ant pasilinksminimų, bet atsiminkite Kristaus esą mokytiniais ir Dievo sunais; ir taip tenai apseikite, kaip Kristaus mokytiniais pridera. „Džiaugkitės, bet džiaugkitės visados Viešpatyje.“ Amen.

Ben-Huras.

ISTORIŠKAS PASAKOJIMAS. (tąsa)

Ištarę šius žodžius, stebėdamiesi vienas į kitą pažiūrėjo, nės kiekvienas iš jų kalbėjo niekadodos pirmiaus negirdėtą kalbą, o vienok gerai suprato tą kalbą. Taigi didis džiaugsmas pripildė jų širdis, nės pamatė, juog buvo tai stebuklas ir pažino, juog Dievas buvo su jais.

Pagal anos gadynės metų skaitliaus, buvo tai metai septyni šimtai, keturios dešimtys septinti nno Rymo įkurimo, kai atsitiko šis mūsų keleivių susitikimas. Buvo tai Gruodžio mėnesyje, pačiamę žiemos šaltumę, o tų metų žiema buvo labai šalta, nors trumpa, kaip visos žiemos Viduržeminės jūros pakraščiuose. Tuotarpu keleiviai valgydami ir gerdami kalbėjosi, o Egiptėnas, kaipo gaspadorius, šiaip prabilo:

— Svetimoje šalyje kėleiviui nieko nėra meilėnio kaip iš prieteliaus burnos išgirsti savo vardą. Man rėgisi, ilgai prisėis mums draug keliauti; taigi laikas jau butų mums arčiaus pažiinti, o jeigu ir jus teip pat mislyjate, tai tepradedu tas, kuris paskutinis prie mūsų prisijungė.

Palengvu, atsargiai, tarsi žodžius atsverdama, pradėjo Graikas ir tarė:

— Ką aš turiu pasakyti, teip yra nepaprasti daiktai, juog nežinau, nuo ko pradėti ir kaip pratarti. Tankiai pats savęs negaliu suprasti, bet tikiu stiprai, juog pagal Viešpaties valios elgiuosi. Apmislydamas savo pasiuntimą, apie kurį apturėjęs esmu tikrą apreiškimą, neišpasakytą jaučiu džiaugsmą.

Matytiesi, jog suimtas buvo jausmų, nės valandėlę visų negalėjo kalbėti, o jo draugai gerai tai suprasdami nuleido akis žemyn.

— Toliau, vakarų pusėje—kalbėjo Graikas toliau—yra šalis, kurios atmintis niekadodos neišgais, nės iš tos šalies apturėjo žmonija brangiausias dvasios pakėlimus. Nekalbėsiu jums nei apie filozofiją, nei apie yškabą, nei apie dainų gražybes, nei apie kares. Mano vientaučių yšmintis žibės visados. Ta yšmin-

tis, kuri yra knygose užrašyta, visai pasaulei skelbia valią To, kurio mes einame jieskotų. Ta šalis, apie kurią aš kalbu, tai Graikija, o aš esmu Gasparas Kleanto sunus iš Atėnų miesto. Mano tauta labai mėgo mokslą ir aš nesmu mano prabočių išgama. Du garsingiausi mūsų galvočiu: Aristotelis ir Platonas mokino apie žmogaus dušią ir nurodė, juog žmogaus dušia niekadoms nemiršta. Tuodu galvočiu tikėjo į vieno Dievo esybę ir į tobuliausią Jo teisybę. Daug mokyklų ginčijosi apie tuos pačius dalykus, o teipogi ir aš mėginau juos iširti. Nujaučiau, juog terpu Dievo ir žmogaus dušios turi būti ryšys, bet greit supratau, juog žmogaus nuomonė nedaug tegali žinoti apie tą ryšį ir juog toliaus sutinka nepergalimas kliutis, kurių negali prašalinti be aukštesnės pagalbos. Tos pagalbos meldžiau ir jieskojau, bet niekas man jos nesuteikė, dėlto mečiau mokyklą ir apleidžiau miestą.

Tie žodžiai, tur buti, patiko Indijonui, nės ant išblyškusio jo veido pasirodė meilus švyterėjimas, bet Graikas ant to nežiurėdamas kalbėjo toliaus:

— Žieminėje pusėje mano tėvynės, Tesalijoje, garsingas yra kalnas, kaipo visų dievų gyvenimas; ten viešpatauja Perkunas (Zeus), kurį Graikai užvisus kitus dievus labiaus garbina. Tas kalnas vadinasi Olimpas. Nuejau ten ir aptikęs urvą kalno apačioje iš rytų pusės apsigyvenau ten. Nuolatos galvodamas, kiekvienu atsidukėjimu maldavau apreiškimo. Turėdamas didžią viltį ir tikėdamas į Dievą neregimą ir visagalintį, vyliaus galėsiąs apturėti nuo Jo atsakymą.

— Nu, ir apturėjai, ar ne tiesa? — paklausė Indijonas aukštyn keldamas rankas.

— Klausykite, broliai—kalbėjo Graikas tolaus, vos nusiturėdamas iš graudingumo.—Mano urvo duris buvo iš tos pusės, iškur galima buvo matyti jurą. Vieną kartą, kadą laivas ištraukęs įkarą ir išskleidęs bures, stumėsi nuo krašto, pamačiau, kaip žmogus nuo laivo pagrindos nukrito vandenin. Tasai žmogus išplaukęs ant krašto atrado prie manęs priglaudą ir globą. Buvo tai mokytas Žydas, kuris žinojo savo tautos istoriją ir įstatymus. Jis man pasakė, juog Dievas, kurį aš garbinau ir prie kurio aš šaukiaus, tikrai yra ir juog tasai Dievas davė Žydams įstatymus ir jų buvo karalius. Kas tai buvo, jei ne apreiškimas? Mano tikėjimas nebuvo dykas. Dievas išgirdo mano maldavimą ir išklaušė.

— Lygiai teippat išklauso ir visų, kurie tikėdami šaukiasi prie Jo—tarė Indijonas.

— Bet dėlkogi—pridurė Egiptėnas—teip maža tėra tokių, kurie supranta apreiškimą?

— Tai dar nevisa—traukė toliaus Graikas—Tas teip stebuklingai man atsiųstas žmogus dar pasakė, juog kaip ligšiolei apreiškimas esąs duotas vieniems tiktai Žydams, teip ir toliaus tas apreiškimas jiems tiktai vieniems teprigulėsiąs. Knigose Pranašų, su kuriais Viešpats Dievas kalbėjosi, esą užrašyta, juog

Dievas vėl ateisiąs, o tas Jo atėjimas dabar, kas valanda, esąs laukiamas Jeruzolimoje. Tas, kursai turi ateiti, Žydų busiās karalius. Kaip tai—paklausiau jį—argi Viešpats kitiems žmonėms nieko gera nepadarys? Nieko—atsakė Žydas didžiuodamasi—, nės mes Jo išrinkti esame žmonės. Tas Žydo atsakymas nėkiek nesumažino mano vilties. Negalimas tai daiktas—mislyjau sau—kad Dievas savo meilę ir milaširdystę vienai tiktai tesuteiktų tautai, kaipo tarsi vienai tiktai giminei. Stengiausi iširti tą paslaptį, o ant galo man pasisekė priveikti tą Žydą, kuris išpažino, jo tėvai esą tiktai išrinktais Dievo tarnais. idant per juos užsilaikytų tikėjimas į vieną Dievą ir idant paskiaus visi žmonės pažintų tiesą ir butų išganyti. Žydui nuo manęs atsitolinus, pasilikau vienas. Mano dušia perimta buvo maldos: prašiau Dievą, idant man butų duota pamatyti tą Karalių ir atiduoti Jam garbę. Vieną kartą, nakties laikę, sėdėdamas prie urvo durių, mislyjau ilgai ir stengiausi pasiekti mano buvio paslaptį. Umai ant tamsios jūros ploto pamačiau žvaigždę, kuri palengva ėjo didyn, kilo aukštyn, ir artindamasi prie manęs, pagaliaus ties mano urvo durimis apsistojo, virš mano galvos, teip juog jos šviesa tiesiai krito man ant veido. Puolau ant žemės ir užsnūdau, o sapnė šį girdėjau balsą:

— Gasparai! Tavo tikėjimas pergalėjo. Buk palaimintas! Su dviem kitais, kurie iš tolimų ateis kraštų, pamatysi Tą, kuris yra pažadėtas, idant apie Jį liudytumėte ir Jo tikrumą patvirtintumėte. Kelkis ir eik, o Dvasiai vedant, sutiksi anuodu. Rytą man atsikėlus, vedė manę Dvasia, apšviesdama mano kelią šviesiaus už saulę. Pasiėmiau savo išdą, kurį laikiau paslaptoje vietoje, apsidariau išėiginiais rubais ir pradėjau mislyti apie kelionę. Man apie tai bemislyjaut atsitiko, juog pro šalį plaukė laivas, kuris manę paėmė ir nuvežė Antijokijon.

(toliaus bus)

Pašaro gatunkai.

(Tąsa).

GRUDAI.

Javų grūdai yra sotingiausiu pašaru. Kukuruzai ir avižos turi savyje užvisdaugiaus taukų, todėl pritinkiausi yra arkliams ir visuotinai darbiniams gyvuliams. Kukuruzai naudingumu negali susilyginti su avižomis, kurios yra naudingiausiu pašaru netik arkliams, bet ir augantiems gyvuliams; šiamę dalykę avižų joks pašaras negali pavaduoti. Pieningumui padauginti ir tukinti gyvuliams avižos nevartojama, dėl brangumo. Miežiai labai naudingi gyvuliams tukinti, ipatingai galop tukinimo; tukinamoms kiaulėms ir paršeliams miežiai yra labai pritinkūs, melžamošioms karvėms irgi teippat, bet arkliams neteip naudingi. Rugiai arkliams nesveika dėl to, kad stangina kojas; bet sumaišius su kitais miltais darbiniams galima duoti. Kviečiai visiškai nedėra darbiniams gyvuliams.

Angštėtieji grudai, kaip antai: vikai, žirniai ir lubinai, pritinkus gyvuliams tukinti, padauginti pieningumui, arkliais prie sunkiam darbui šerti per pusę sumaišius su kitais miltais. Melžamosioms karvėms vikai nepritinkus, o nuo žirnių pienas randasi nesveikas. Jaunikliams nei vikai nei lubinai nedera. Su lupiniais reikia apseiti atsargiai, nės kartais jie esti nuodingi; tiktai senėms ir nežindomoms avims nevodyja.

Sėmenis yra labai naudingu priedu prie pašaro, nės labai daug turi savyje taukų, teliukams po nujunkimui (apie ketvirtį svaro vienam), melžamosioms karvėms (apie svara).

Nuo peršėrimo grudais gyvuliai gauna pavojingą prietvarą (užsiturėjimą vidurių). Arklys prie sunkiam darbui išturi nuo 10 link 15 svarų, melžamosios karvės -- nuo 2 link 4 sv., penimieji link 6 sv., avis link 1/4 sv. ant dienos.

Sėlynos kvietinės yra visunaudingiausi pašaru melžamosioms karvėms ir tukinamiems gyvuliams. Ruginės sėlynos pritinkesnės arkliais ir jaunikliams gyvuliams.

PAŠARO PRITAIŠYMAS.

Pašaras pjaustoma (siečka), kad lengviaus butų sumaišyti su kitokiu pašaru ir kad butų skalsesnis. Raguočiams duodamasai pjautinys tebunie link 2 colių ilgio, smulkesnis nesveika viduriams. Arkliais duodama smulkesnis—link 3/4 colio. Kapojant daržoves, nereikia perdaug smulkinti, dėlto kad tai irgi nesveika gyvulio viduriams. Šutintos daržovės greičiaus tirpsta gyvulio pilvė.

Grudų viršutinė lupyna nėraž netirpsta gyvulio pilvė; todėl nesukramtyti grudai pereina per žarnas cieli. Dėlto gi grudus gyvuliams rupjai sumala. Tiktai avižas duoda gyvuliams cielas. Mirkymas šeriamųjų grūdų irgi pagreitina tirpimą; vandens tiek reikia užpilti ant grūdų, kad tik apsemtų juos, nės daug vandens užpylus, išsiplaudžia iš grūdų daug naudingų syvų. Lubinų grudai labai kartūs, o kaikada esti nuodingi. Todėl prieš duodant reikia supilti jie verdantin vandenin, pavirinti per pusantros valandos, pagaliaus per 10 valandų plausti šaltu vandenimi.

Paplatinimas rinkimo Ciesorybės Seiman tiesos.

Grudžio mėnesio 11 dienoje išėjo Viršiausis Paliepi-mas, paplatinąs rinkimo Ciesorybės Seiman tiesą, tai yra: suteikias tiesą prigulėti prie rinkimo atstovų Seiman be-turėiams ir tai didesniamę skaitliuje, neg tai buvo suteikta Paliepimu 6 rugpjūčio.

Didžiuosiuosę ir mažuosiuosę miestuosę atstovų rinkikais bus: 1) visi namų ir žemės savininkai, mokantie-jie ne trumpiaus kaip per metus betkokiuos mokestis nuo nekilnojamųjų turtų; 2) įstaigų savininkai, mokantiejie per metus mokestis už pirklybą arba pramonę; 3) įpatos, mo-kančiosios per metus išdan kokiuos nors mokestis už gy-venamas; 4) mokantiejie per metus mokestis už pramonės paliudymą savu vardu; 5) visi gyventojai samdantieje

savu vardu per metus atskirą gyvenamą; 6) valstijos, miesto, žemiečių, geležinkelių ir visuomenės įstaigų valdininkai, imantiejie algą arba emeriturą ir per metus gyvenantiejie mieste.

Sodžiuosę, neskaitant jau ukio savininkų, kuriems jau pirmiaus buvo duotos rinkimo tiesos, atstovų rinkikais dar bus arendoriai ir komisoriai, teipogi savininkai viso-kių nekilnojamųjų turtų mokantiejie už juos mokestis, pa-galiaus visokių tikybu dvasiški perdėtiniai bažnyčių, prie kurių priguli benkiek žemės.

Fabrikų ir kasyklių darbininkai, kuriuo-sę darbuojasi nemažiaus kaip 50 vyrų, galės išrinkti vieną įgaliotinį į rinkikų suseigą atstovams rinkti. Darbininkai kiekvienos fabrikos, turinčios link 1000 darbininkų, galės išrinkti vieną tokį įgaliotinį, o didesnės fabrikos darbinin-kai—po vieną įgaliotinį nuo kiekvienos tukstanties darbi-ninkų.

Žinios iš Rusijos ir užrubežio.

MASKVOJE per anas baisias muštynes kariumenės su revoliucionėriais nuo 7 link 17 gruodžio mėnesio, už-mušta 548 žmonės, sužeista 1075, iš kurių 174 jau pasi-mirta. Tan skaitliun neįdėta tų, kurie buvo surinkti nuo gatvių ir patalpinti policijos butuosę. Terp užmuštų ir su-žeistų yra apšėiai moteriškųjų ir vaikų. Policistų užmušta 63. Šako, iš kariumenės esą aplink tukstantį užmuštų ir sužeistų. Šmito fabrika sudeginta ir perpus sugriauta, ten sudegė meblių už 800 tukstančių rublių. 22 gruodžio toje fabrikoje rado valdyba sprogstančiosios medegos krautuvę; antrą tokią krautuvę aptiko Prochorovo fabrikoj, o trečią —Filipovo keptuvėje, kurioje rado 15 bombų. Dabarties Maskvoje jau sugražinta tvarka, tik retkarčiais atsitinka dar užpudinėjimai ant kareivių ir policistų.

PETERBURGE ramu. Revoliucionėrių ten buta tai-syta dar didesnis maištas, kaip Maskvoje, bet valdyba lai-ku pajuto, daug vadovų su jų prietaisais ir ginklais sujėmė.

PERMĖS miestę (Rusijos rytuosę) 18 gruodžio dar-bininkai pagadino geležinkelį, miesto pakraščiuosę padarė barikadas. Valdybos pasiūstas kazokų buris priverstas bu-vo atsitraukti. Pašaukė pėstininkus, kurie išvare sukilusiuo-sius iš priemiesčių. Užmušta 20 sukilusiųjų. sužeista apie 80, pasiduota gyvų 100.

ROSTOVE prie Dono upės (Rusijos pietuosę) 21 gruodžio kariumenė per kiaurą dieną šaudė iš armatų ir šau-tuvų į geležinkelio stoties trobas, kuriosę buvo užsidarę sukilusiejie. Naktį išbėgiojo, palikę ginklus, o atsilikusieji iškišė baltą vėliavą žinklui, kad pasiduoda. Užmuštų ir su-žeistų labai daug. Pabėgusieji apsistiprino Zatemernico sodžiuje, kurioje per 3 dienas atsiturėjo prieš kariumenę; pagaliaus naktį ir išten pabėgo.

BACHMUTO miestę (Rusijos pietuosę) 22 gruodžio kariumenė pagaliaus atėmė nuo sukilusiųjų geležinkelį, 360 pudų dinamito, 20 bombas, dar 16 skrinijų dinamito ir daug ginklų. Kiek žmonių nukentėjo, nežinoma.

SIBIREJ irgi buta didelių maištų. Krasnojarsko miestę 8 gruodžio sukilusiejie užėmė visas spaustuves, 9 gruodžio padarė didelę manifestaciją, 15 gruodžio atėmė ginklus nuo policistų. 25 gruodžio atėjo kariumenė ir maištą sustabdė.

LATVIJOJE sukilusiųjų komitetai paskiria mokestis už fabrikus ir brovarus, nemokėsiantiems grumoją gaisru, vietomis naikina monopolius; sukilusiųjų dideli buriai

vaiksčioja apsiginklavę. Maištui stabdyti valdyba sutraukė Latvijon daug kariumenės ir dar daugiau ketina jos atsiųsti. Mintaujos miestan atveda daug maištininkų, sugautų kariumenės. Kaikuriuos sugavę tuojauspat sušaudo. General-gubernatorius apskelbė, kur latviai sudeginsią dvarą, ten jisai liepsias sudeginti visus sodžius ir trobas per 10 varstų aplink. Rugeno miestelį buvo užėmę latviai; kai atėjo kareiviai su dviem armatom, liepė miesteliui pasiduoti, bet nepaklausius, pradėjo šaudyti miestelin iš armatų. Po šešiams šuviams miestelis pasidavė ir išdavė vadovus ir ginklus. Sodžiai ir geležinkeliai pilni kazokų ir dragunų.

LIETUVIŲ tautiškam ir socialistiškam sukilimui stabdyti, penki kareivių būriai su armatomis paruošta, kuriems duota sekančios instrukcijos:

1) Šitie kareivių būriai siunčiami į tas vietas, kuriose lietuviai naikino monopolius, atstatė urėdninkus, valščiaus mokytojus ir raštininkus.

2) Umai prišokęs prie išymėto miestelio arba sodžiaus, kareivių būris apsiaučia jį ir liepja valstiečiams tuojauspat išduoti sukilimo vadovus, išduoti ginklus ir sugražinti atstatytus raštininkus, mokytojus, viršaičius ir urėdninkus.

3) Jeigu žmonės nors ben truputį pasipriešintų arba nepaklausytų, kareiviams liepta suvaldyti žmones su syla, o jeigu reikėtų, tai ir su ginklais.

4) Atimtus nuo žmonių ginklus tuojaus pat sunaikinti, sulaužyti, sudeginti. Vadovus ir kurstytojus suimti ir nugabenti kalynėn.

5) Iškratyti nužvelgtuosius namus ir trobesius, o jei rastųsi tenai ginklai, gaspadorius areštuoti.

6) Užlaikyti atsargumą, kad nepražutų kareiviai, arkliai arba ginklai.

7) Vadovų namai reikia iškratyti, o jeigu ten rastųsi ginklai, arba pasipriešinimas, galima sunaikinti.

8) Kariumenei pasitraukus, jei miestelyje arba sodžiuje vel atsikartotų betvarkė, antru atveju apseiti dar smarkčiau.

9) Kareivių burio viršininkas atstato maištiškai išrinktuosius valščiaus perdėtinius ir liepja rinkti pernaują; tečiaus, jei valstiečiai išrinks vėl tuos pačius, jie gali būti užtvirtinti.

10) Vietose su ramiais gyventojais kareiviai perka reikalingus sau dalykus gatavais pinigais ir tik galutinajame priestigijoje gali apsimokėti kvitancijomis. O maištingose vietose visa reikalinga ima kareiviai rekvizicijos būdu, o jei nenorėtų išduoti arba gaisuotų, nei kvitancijos neišduoti, tiktai civiliško valdininko akivaizdoje sustatyti protkolą apie daugumą ir kainą paimtųjų dalykų.

Šitokie „skraidantieji būriai“ jau pradėjo veikti Lietuvoje. Ilėkė maištingan miestelin arba sodžium, liepja žmonėms nusiimti kepure, klaupties prieš juos, neklausančius kerta nagaikomis; žmonių atstatytus urėdninkus, rastininkus, mokytojus, viršaičius gražina atgal į savas vietas; gauda maišto vadovus ir kurstytojus, kaip tai atsitiko Dusetose, Južintuose, Šidlavoje ir kitose kaikuriose vietose; Anykščiuose paleidę bombą į kalvio namus, susprogino ir sugriovė, o patį kalvį, kaipo nužvelgtą kurstytuose, sujėmė. O žmonės, išgąsdinti, dejuoja: „tai, mat, kurstytojai mumus apgavo: sakė, nebese valdžios, o štai ir atsirado valdžia.“

PETERBURGO tulamę laikraštyje patalpinta atsišaukimas popo Hapono, kurs pernai buvo vadovu darbininkų ir socialistų, ėjusiu būriais Peterburgo gatvėmis ir reikalavusių permainų, o paskui pabėgo užrubežin, idant nepakliutų kalynėn. Dabarties jisai atsiuntė vienam Peterburgo laikraščiui atspaudinti atsišaukimą į Rusijos socialistus, kuriuos persergi, idant aprimtų, sergėtųsi muštynių ir kraujo praliejimo, o steigtųsi naudingai darbuoties ir naudoties tomis tiesomis ir liuosybėmis, kurios yra duo-

tos manifesto 17 spalnio. Perspėja, juog eidami toliaus maištų keliu, pagadins visą veikalą, didesnės liuosybės nebegaus, bet gali dar nustoti ir tų tiesų, kurias jau gavė, gali užsitraukti ant savės didesnį suvaržymą ir senosios tvarkos atgrizimą.

KROKŪVOJE toki pat atsišaukimą parašė ir atspaudino lenkiškai į lenkų socialistus atstovas Dašinskis. Jis yra garsingiausias socialistas. Šaukia jisai lenkų darbininkus ir socialistus, idant liautųsi darę streikus, idant neprisidėtų prie tų muštynių ir sumišimų, kurie dedasi Rusijoje, dėlto kad streikai juos pačius vargina, o maištai nieko nepridės, tiktai tėvynę į didesnę nelaimę istums.

VIDURINĖJE AMERIKOJE Masajos miestą aplankė didelė nelaimė. Tasai miestas stovi prie vulkanui. Vulkanais vadinasi kalnai, kurie kartais mėto iš vidaus ugnį ir išlieja karštą skystimą, vadinamą lava. Masajos vulkanas keliolika dienų atgal užliejo miestą lava, nuo drebėjimo žemės sugriuvo daug namų, nemažai žmonių užmušta (kiek jų liko gyvų, dar nežinoma).

ISPANIJOS valdyba pranešė Marokos cėsoriui, valstijų atstovų komisijai susirinkti paskirtas esąs Algeziros miestas; ta komisija apsvartinės bylą tarp Vokėtijos ir Francijos dėl globos ant Marokos.

Kaip pas mus žiuri žmonės ant senobės liekanų?

Kur-kitur kiekvienas senobinis daiktas yra laikomas didžioje garbėje: turi savo aprašymus, be kurių nei vietinis gyventojas, nei ateivis nieko nežinotu; yra tenai senobės daiktų surinkimai, vadinami „archivais“, iš kurių galima dasižinoti, kas kamė buvo; atrasi tenai žmogus ir mokslo dalykų rinkliavą ir praėjusių gyminių liekanas, vadinamas „muziejais“, kurie gerai yra sutaisyti ir gražiai užlaikyti teip, kad kiekvienas žmogus, juos lankydamas, labai daug gali iš jų pasinaudoti, gali jis tenai atrasti sau labai daug naudingo mokslo. O pas mus kaip yra? Ar galima lengvai dasižinoti apie šį, arba aną senobinį daiktą? kas jis buvo? kokią turėjo jis praeitį? kas su juo atsitiko ir tt.? Pas mus nevien pakeleivis, bet ir vietinis gyventojas labai tankiai nieko nežino ir negali pagaliaus dasižinoti apie tas vietas, kamė gyvena, apie tuos paminklus, kuritus mato, apie tuos papročius, prie kurių prisirišęs, ir apie tuos atsitikimus, kurie daug kartų čia atsikartojo. Dėl ko? Dėl to kad mēs atbulai ant to viso žiurėjome ir žiurime. Tuotarpu, nesakant jau nieko apie senobines gymines, šeimynas, kaip-gi daug turi mūsų tėvynė, Lietuva, iš Viešpaties Dievo daleidimo, įvairių puikių vietų, ant kurių atsistojęs žmogus galėtu parašyti ir sutaisyti ilgas istorijas, suteikti daug naudingų žinių čiabuviams gyventojams ir padžiuginti juos. Ir išties, paimkime kaip antai: Palangą, Deltuvą, Biržius, Raudondvarį, Kauną, Vilnių ir daug kitų vietų, kiek ten ramių ir gailių atminimų mēs rasime; Palanga mums rodo Birutą, tarp gintarų (burštinų) ant Baltijos jurų krašto palaidotą, kurios vyras galingiausių buvo anoję gadynėje karvedžiu, sunus-gi Vitautas Didžiojo Lietuvos Kunigaikščio tapo apvainikuotas vardu o onukė Zopija atsisėdo Maskvoje ant Carų suosto. Ar tad' nebrangus mūsų širdžiai anas Lietuvos miestelis? O kas jį aprašė pilnai? Kas rupinas apie jo praeitį?

P. G.

(toliaus bus).

VALSTIJOS SEIMAN atstovus rinkti taisosi visos žymiosios partijos, nėt ir social-demokratai, kaip galima samprotauti iš žinių, apturėtų iš Peterburgo, kuriame social-demokratai išleidė atsišaukimą į Peterburgo gyventojus, raginantį užsirašydinti į rinkikus ir dalyvauti renkamosiose suseigose. Maskvoje pirklių ir pramonų partija agituodama kasdien po tukstantį naujų sąnarių prisirenka; atsiranda ir darbininkai, norintieji prisidėti prie rinkimo Seiman. Žydai visuose miestuose stropiai rengiasi į rinkimus. Dauginasi viltis, Valstijos Seimą pagaliaus įvyksiant.

Link 15 vasario ketinama užbaigti Peterburge taisyti rumą, atstovams susirinkti paskirtą. Tam tikslui perdirbta Tauridos rumas. Atstovams krasių bus 564, pirmsėdžiui ir jo pagalbininkam 3, spaudos atstovams 34 ir ministrams 14. Elektrinių liampelių bus 4000. Tarnams kambarių 50, išėiginių durų daugiaus neg 15. Tamę pačiamę rumę bus krasa, telegraphas ir telephonas.

LIETUVIŠKA KALBA MOKYKLOSE.

22 lapkričio Vilniaus general-gubernatorius išsiuntė telegramą apšvietos ministrui, kurioje sakosi nusprendęs padaryti Kauno gubernijos mokyklose šitokias neatbutinai reikalingas permainas: 1) neatidėtinai tuojaus įvesti lietuviška kalba į pradedamasias mokyklas; 2) lietuviška kalba išguldinėti per visus mokymos metus; 3) per mokytojus pradedamosioms ir dvikliasinėms mokykloms paskirti tuojaus lietuviai, ir 4) priimti lietuviai Panevėžio mokytojų seminarijon. Pagaliaus, sakosi liepęs Vilniaus mokslinio apskričio globėjui umai įvykdyti visas šitas permainas.

23 lapkričio general-gubernatorius išleidė apskelbimą, kuriame sakosi sutinkąs valsčių raštuose leisti vartoti lietuvišką kalbą ir samdyties lietuvius raštininkus.

Varšuvos general-gubernatorius apskelbdamas Suvalkų gub. lietuviams tokiuos pat palengvinimus mokyklose ir valsčių raštyne, persergi, idant tų permainų nedarytų savaimi, be susižinojimo su tam tikrą vyresnybę; už savaimišką pasielgimą siuose dalykose grumoja baudą link 3000 rub., kurių neturint kaltiemsiems, užmokėsiąs priverstinai valsčius.

Dainų Skrynelė. Adomo Jakšto eilės. Antrasis pataisytas ir padidintas išleidimas. Peterburge 1905. 140 pusių.

Malda ir daina ligšiol buvo visas Lietuvos jaunimo pasiramimimas. Todėl ir spaudai pas mus atsidarius daugiausai buvo perkamos dvasiškos ir dainų knygelės. Maldą ir dainą kruvon sujungtą randame neseniai pasirodžiusioje žinomo mūsų rašytojo Adomo Jakšto „Dainų Skrynelėje“.

Jakšto dainos „šaukiasi į dangų tyliu dusavimu: laisvės, teisybės, šviesos! Dievą ir Lietuvą savo dainavimu vien tik tegarbina jos“. Josę prašo dainius, kad Dievas padėtų „mergytei rudas, mėtas sėti, vainiką žalią pinti, nekaltybę žibėti“; kad padėtų vaikeliiui „pratintis skaityti ir knygą pamylėti“; kad padėtų

artojui „arti ir akėti ir pripildyti grudeliais svirne pilną aruodą. Kviečia į bendrą darbą tevynės naujai visus jos sunus: „burus, kunigus ir ponus“. Drauge su bažnyčios varpais šaukia „vyrus tvirtus, seses ilgakases, jaunutėles mergaitėles ir bernelius garbės Dievui duotų“. Dėkavoja Dievui už „duosnumą jo gausingą ir dangaus, žemės gražumą stebuklingą. Pranašauja lopšįj gulinčiam mažičiui, kuo jisai turės būti užaugęs: „nuo jaunų dienelių tėvelius mylėsi ir kalbos senelių neišsižadėsi: Brauksi tu nuo pievų rasą sidabrinę, valgysi su Dievu duoną kasdieninę“. Linki Lietuvos vargdieniams skaistesnės gadynės: „tegu rugeliai jų auga, plėtojas, pievoj žolelės kaip rutos lai želia. Tegu kiekvienas sulaukia artojas Dievo palaimos ir duonos kąsnelio“.

Sunku čionai išpasakyti visos Jakšto dainelių gražybės, kuriomis žėrėtę žėri jo „Skrynelė“. Skaitydamas nežinau, kuo labiaus gėrėties: ar giesmės dailumu, ar kalbos aiškumu, ar misliu brendalu.

Paminėjus „Dainų Skrynelės“ gražybes, reikia graudoti, kad augšta jos kaina (75 kap) neleis jai plačiai pasklysti po sodiečju grįčiais, kur ji kuo meilingiaus būtų priimta ir atjausta. Geistina būtų, kad išėitų pigesnis „Dainų Skrynelės“ išleidimas, kad ir ne ant teip brangaus poperio, kad ir ne su teip gražiais piešiniais ir vinjetomis, kad ir sutrumpintas kiek, bet toks, kad jį išgalėtų nusipirkti ir mergaitė vargdienė, ir neturtingas artojas.

A. A.

VIENAS IŠ DAUGIŲ PANAŠIŲ ATSTITIKIMŲ.

Papilė (Šiaulių pavieta). Čia buvo liudnas ir keistas atsitikimas. Kažikoks praeivis prie špitolės 27 d. spalnio pasakė prakalbą į žmonių burį ir užsakė ant 30 spalnio visuotiną valsčiaus suveigą naujiems valdininkams rinkti. Susirinko suveiga, bet iš ukininkų mažai kas tebuvo; ateio tik darbininkai ir amatninkai. Atsirado vėl sakytojas ir suveigos vadovas. Išrinko naujus valdininkus; į viršaičius tapo pakeltas vietinis kurpius (arba „šaučius“) ir į kitus valdininkus teipogi tik darbininkai-bežemiai. Nėvienas ukininkas tos garbės nepasiekė. Naujoji valdyba nukabinėjo visus paveikslus, valsčiuje buvusius; į jų vietą pakabino Nukyžiavoto paveikslą ir atgiedojo psalmą „Dievas mūsų gelbėtojas“. Išėjęs iš valsčiaus buto, burys nujemė visas iškaišas nuo valdybos įstaigų, uždarė monopolį ir aludes. Temstant, drąsus burys pareikalavo, idant jiems būtų atidaryta bažnyčia, ant ko vietinis klebonas, bijodamas didesnio skandalo, turėjo noromis-nenoromis sutikti; liepė tik, įleiskus burį bažnyčion, užrakinti zakristiją ir atnešti jam raktus. Burys bažnyčioje apsėjo gan ramiai, atgiedojo litanijas, giesmę prie šv. Antano; išėjęs iš bažnyčios, aną pus šventoriaus iššovė porą kartų, uždainavo „Marselijėzą“ ir išsiskirstė. Bet trumpas tebuvo naujųjų valdininkų viešpatavimas: už dviejų dienų atėjo kariumenė, naujuosius valdininkus sujėmė ir nugabeno į Šaulius.

Juozas Klausas.

UKIŠKIEJI SMULKMENIŠ.

Midaus darymas.

Lenkišku budu daroma iš medaus, šilto vandens, apvynių, mielių ir kvapingųjų šaknelių (pagal norą).

Vandens nuo pradžios reikia tiek šilto, kad tik-tai medus galėtų ištirpti. Kaip reikia pažinti, ar medaus įdėta užtektinai, ar ne? Įleisk žalią kiaušinį: jeigu jis pluduruoja teip, kad tik-tai menka dalelė jo į augsino didumą kyši iš vandens, o visas yra pasinėręs, tai medaus užtenka. Visus bepluduruojančius drumstus nugriebk ir visiškai čystą miešimą virink per keletą adynų.

Kaip galima pažinti, ar jau midus išvireš? Įpilk truputį į indą, atausyk, įleisk žalią kiaušinį: jeigu dabarčiui pluduruoja vieną pusę pasinėręs, o antrą pusę iš vandens iškišęs, tai midus išvireš.

Už adynos pirm pabaigiant midui virti, reikia pridėti apvynių. Ant 5 gorčių midaus imk 15 lotų apvynių. Apvynius supilk į maišelį, užrišk ir įmesk į beverdančią midų, ir virink per čielą adyną. Jei nori, kad midus būtų tamsesnio koliorio, įkaitink raudonai gelžgalį ir keletą kartų įmerk į midų.

Pagaliaus išvirusį midų išpilk į indą, atausyk lig 18 gradų šilmos (tai yra: lig tokiam šiltumui, kokį turi pelkės vanduo, vasarą įkaitintas saulės spinduliais). Tadą pridėk ketvirtą dalį kvartos mielių, išmaišyk gerai, apdengk maršką ir palaikyk teip per keletą dienų.

Čia reikia alaus mielių viršutinių ir šviežių. Po to midus vaikščioja per 4 dienas, o kartais ir ilgiaus. Po kelių dienų, kad jau midus yra išsivaikščiojęs, perkošk per ploną drobę tiek kartų, kiek reikint, kad midus būtų visiškai čystas. Ant galų galo, supilk midų į butelius, gerai užkorkuok, užsakuok ir laikyk rusyje (arba sklepe).

Jeigu nori, gali virdamas midų įmesti maišelį su kvapingomsiomis šaknelėmis, tai yra: trupučiu cinamono, baltojo imbėro, žvaizdinio aniso ir gvazdikų.

Suris šveicariškasis.

Paprastasis, kietasis suris išėjo iš modos, ir jį vartoja tik-tai prasčiokėliai; jo vietą prie turtingesniųjų ukininkų užkariavo suris „šveicariškasis“. Prie sulėjimo to surio šitie dalykai yra reikalingi: saldus pienas, suriagrobis ir skrynelė.

Skrynelė šitiems suriams lieti dirbama iš medžio, turi 12 colių augščio ir 5 colius pločio. Kaip viršelis, teip dugnelis, teip ir visos sienelės yra kiurai išgrąžytos dėl ištekėjimo parugų.

Suriagrobis yra tai jauno teliuko pilvelis (arba skrudis). Pataisoma šiteip. Versio pilvelį išplausk ir išdriovink, paskui sudraskyk į skiauteles, sukišk į butelį ir užpilk druskos daug. Ant galo užpilk ar vandenim, ar alum, arba parugomis, ir gerai užkorkavok.

Lėjimas surio. Šveizią saldų pienu, ką tik-tai pamelžtą, supilk puodan ir atšildyk į tokį šiltumą, koks iš karvės kad buvo, ir įpilk suriagrobio. Ant 3 gorčių pieno užtenka gero šaukšto suriagrobio; jeigu nuo tiek suriagrobio, pieno dar nesutraukia, tai dar daugiaus įpilk.

Kai pienu sutrauks, paimk skalą, suraižyk pienu į luitelius, kad iš jo parugos ištekėtų. Tadą supilk į skrynelę ir tranky į suolą, ar į kedelę, pirmiaus dugnį skrynelės, paskui viršų, kad suris susiliėtų į vieną luitą. Teip tranky skrynelę tankiais atvėjais per pirmąją dieną. Trečiąją dieną išimk surį iš skrynelės, apvelk jį druską ir vėl įdėk skrynelėn. Surį skrynelėje laikyk lig pus-antros nedėlios, per tą laiką bent 3 kartus teip sudyk, apveldamas druską ir vėl įdėdamas skrynelėn. (kaip laikyti toksai suris № 5 žiur.)
(toliaus bus).

IŠ ŽEMAIČIŲ VYSKUPIJOS.

Neseniai šios tarp kunigų įvyko permainos:

Kun. Juozapas Sakalauskas Vendžiogalos prabaščius paskirtas į Raudėnus už prabaščių. Raudėnų prabaščius kun. Vitalis Dembskis į Laižuvą už prabaščių. Laižuvos prabaščius kun. Titus Šiukšta į Vendžiogalą už prabaščių. Salantų bažnyčios kamendorius Jonas Vilunas į Vieksnius už kamendorių. Naujai į kunigus išvestas k. Karolius Pakeltis į Salantus už kamendorių. Kun. Adomauskis Stanislovas iš Vendžiogalos į Linkuvą, o Kazlauskis Domininkas iš Linkuvos į Vendžiogalą—abudu į kamendorius.

Nuo Redakcijos.

Siunčiamieji Redakcijon rankraščiai reikia kad būtų su autoriaus parašu ir adresu. Paskirtieji spaudai rankraščiai gali būti pertaisomi ir trumpinami; nepriimtųjų smulkieji—naikinami, o stambesnieji, autoriui reikalaujant dviejų mėnesių tarpe, gražinami.

Kiekvienas gali matyti, juog šis laikraštis yra labai pigiai išleidžiamas. Mažas apmokesnis padėtas dėlto, kad ir žmonės neturtingi galėtų tą laikraštį skaityti. Pelno iš šito laikraščio vargu yra tikėtis, todėl ir visi rankraščiai yra neapmokami.

Platintojams ir pardavėjams imant nemažiaus kaip 100 egzempliarų vienkart, atskiras numeris atiduodamas už 2 kap.; už prisiuntimą mokasi atskirai.

Už laikraštį ir apgarsinimus apsimokama Redakcijai iškalno. Redakcijos adresas: *į Kauną. Dvasiškosios Seminarijos Rektoriui kun. Pralotai A. Karosui.*

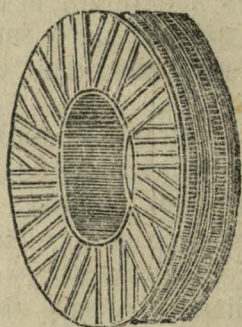
Užsisakant laikraštį, reikia paduoti aiškų savo adresą. Parsiūsdinimas „Nedėldieno Skait.“ į užrubežį metams 3 rub.

Redaktorius Pralotas **A. Karosas.**

PIRMUTINE ROSSIJOS DIRBTUVE

PRANCUZIŠKU

A K M E N U

G. A. RAMMO KAUNE

Kurauskio gatvė jo paties namai.

Siulo malunams girtas tikras Prancuziškas ir padirbtas, kruopų dirbamas, o teip pat šilkus del cilinderių ir kitokius malunų daiktus vidutinėmis kainomis.

A. ir H. SKIRMUNTAS

(Kaunę ir Vilniuje.)

Pavedame garbiųjų klijentų atidziai: Vynus bažnytinius valakiškus ir rusiškus iš savų vynyčių, teipjau vynus ispaniškus, prancuziškus ir rusiškus geriausių gatunkų. Musų krautuvės turi apšiai išsirinktinai koniakų, romų, arakų, likėrių ir visokių spiritualijų. Parduodame vidutinėmis kainomis, pirkliams nuleidžiame rabatą.

Spaustuvė **SOKOLOVSKIO** ir **ESTRINO** Kaunę.

Spaudžia visokius veikalus lietuviškai.

DIDELIS RINKINYS
NAUJŲJŲ RAIDŽIŲ.

← IŠTOBULINTOS MAŠINOS.

Prekė vidutinė. →

J. NAUJALIO

Knygynas. Kaunę.

SANKROVA:

MALDAKNYGIŲ DVASIŠKO IR SVIETIŠKO TURINIO KNYGŲ PAVEIKSLELIŲ, ROZANČIŲ, ŠKAPLERIŲ IR BAŽNYTINIŲ NATŲ.

Agentura

„Nedėldieno Skaitymo“.

PANEVĖŽYJE

LIETUVIŠKAS KNYGYNAS

MASIULIO

Nauja (Dvarna) ul.

Federavičėnės namai.

→ Gaunama visokių knygų, natų ir devotiškų daiktų: rožančių škaplerių ir k.